

Ervaring voorjaagster

Duivenjacht

Plezier voor de oudste hond

Ik heb me geïnstalleerd onder een boom, rondom mij zitten mijn drie honden. Twee aan de lijn, één los, dat is degene voor wie het eerstvolgende apport is. We gaan vandaag duiven jagen. Terwijl ik daar zit, gaan mijn gedachten jaren terug naar mijn eerste keer "mee op jacht". Doodnervus was ik. Niet wetende wat mij precies te wachten stond, niet wetende of ik wel kon "leveren" wat er van mij verwacht werd. Dat was ook

wel moeilijk, want wat er van ons verwacht werd was me ook niet helemaal duidelijk....

Ik weet nog goed dat ik het schijnbaar heel belangrijk vond hoe mijn hond volgde op de weg naar de posten. Misschien omdat ik dacht dat dit tenminste een goede indruk zou maken, ik was er in ieder geval heel druk mee.

Nadat het eerste stuk wild naar beneden was komen dwarrelen, kwam er iets los in mijn hond wat hij daarvoor nog nooit had gedaan en wel piepen... Ik ergerde me rot, dat dit niet de bedoeling was begreep ik ook, wel maar hoe ik het "eruit" moest krijgen begreep ik niet. Het wordt wel vaker genoemd, sommige honden hebben er meer last van dan de anderen, maar er zijn er genoeg die een gedaantewisseling ondergaan tijdens het jagen.

Mijn hond was daar één van, kon zijn tekortkomingen op jacht er thuis niet "uit" trainen want daar kwamen ze gewoon niet voor.....

Laatst las ik een stukje op internet van iemand die compleet in de hallelujah-stemming was nadat ze een B-diploma met een laag aantal punten had gehaald. Heb het met een glimlach op mijn gezicht gelezen, hoe mooi is dat toch eigenlijk. Waren mij deze punten toebedeeld had ik waarschijnlijk zwaar de pest in gehad, maar deze voorjager was er blij mee en daar kan ik ook weer wat van leren. Ik herken dat gevoel als ik terug denk aan mijn eerste jachtdagen. Gewoon helemaal in de gloria nadat de hond zijn eerste warme apport binnenhaalt, over de manier waarop dacht ik nog niet na, al zo blij dat hij het überhaupt deed!

Ondertussen is dat gevoel, net als bij de proeven, wel een beetje verloren gegaan. Ik heb mijn "standaard" opgeschroefd, dat krijg je er waarschijnlijk van als je maar vaak genoeg jaagt of proeven loopt, je gaat leren dat het beter kan en daarom wil je het ook beter. Of dit altijd zo goed is weet ik niet. Die totale onbevangenheid heeft toch ook wel iets heel moois!

Terug naar de dag van vandaag.

We zitten onder een boom, die onderdeel is van een smalle singel van bomen, struiken en wat bramen. Voor ons een groot stoppelveld, achter ons, achter de singel, een groot aardappelveld. Ik zit tussen de twee geweren in. De tijd dat ik me in de hut "liet" zetten is voorbij. Als het even kan, en het is niet altijd mogelijk, wil ik op een andere plek zitten dan de geweren.

Het is een groot voordeel van ons voorjagers ten opzichte van de jagers met hond dat wij de hond op een andere positie kunnen zetten dan naast het geweer in de hut. Het is vaak mogelijk om de hond te positioneren op een andere locatie zodat hij veel beter kan markeren dan dat hij in het hutje gepropt zit samen met de jager en de voorjager. Vandaag zit ik ook niet ideaal, maar door onvoldoende dekking op de rest van het veld moet het maar op deze manier.

De keuze om drie honden mee te nemen is bewust. Soms neem ik meerdere honden mee, vooral omdat ik de oudste hond ook nog zo plezier in het jagen gun. Met trainen doe ik hem dat plezier al lang niet meer, maar met jagen....ach wat is hij blij, maar nodig is het niet. Maar vandaag verwacht ik ze alle drie nodig te hebben. De week ervoor hadden we op deze jacht maar één hond mee, die kreeg 75 apporten te verwerken en op de warme zomerdagen is dat heel veel. Het arme beest had aan het einde van de dag "de pap op", we gingen vandaag de taken maar verdeelen....

Lokduiven

De eerste duiven worden geschoten en deze worden gebruikt als lokker, met hun vleugels wijd op een hoge standaard worden ze op het veld gezet.

De jongste hond wil de duif van de standaard plukken

Al gauw wordt duidelijk dat de jongste van de honden ook het minst ervaren is. Negeren de oudste twee deze duiven volledig en zoeken zij tussen, voor en achter de plastic en dode lokkers naar het vers geschoten wild, de jongste dus niet!! Die verwaait de duif op de hoge standaard en rust niet voordat hij hem eraf geplukt heeft, beest zit met pinnen vast dus het heeft even wat voeten in de aarde, kwam bijna met standaard en al aan.... Ik was te ver weg om hem van zijn actie te weerhouden dus had hij succes maar de volgende keer was ik voorbereid en hem geprobeerd duidelijk te maken dat dit echt niet de bedoeling was.... En al doende zal hij leren.

Aangeschoten

Hoewel we de hond thuis van alles kunnen leren is het met de praktijkjacht altijd maar afwachten hoe de hond reageert op aangeschoten wild. Vind het persoonlijk niet zo'n goed idee om de hond zijn eerste ervaring op de kraaien/kauwenjacht op te laten doen. Dat zijn nogal "rotzakken", hebben een "zonder strijd geen overwinning" mentaliteit en kunnen lelijk pikken. Gewoon geen

beste eerste ervaring, geen probleem voor de hond die "de dood of de gladolen" mentaliteit heeft maar niet elke hond is hetzelfde.

Tot nu toe heb ik geluk gehad met mijn honden, vanaf het eerste aangeschoten apport zijn er geen problemen geweest. De uitdaging is zelfs groter als ze meer moeite moeten doen om het wild binnen te krijgen, ik tel in deze mijn zegeningen.... Wederom is het de jongste die weer een leermomentje meekrijgt. Voor hem eigenlijk zeer ongebruikelijk maar hij laat een duif, terwijl hij vlak voor me staat, los....dag duif....kon hij er weer opnieuw achteraan....was gelijk de laatste keer dat hij had losgelaten, moest vast gedacht hebben, dit schiet ook niet op....

Verre apporten

Zoals eerder vermeld raak je wat verzadigd als je iets veel doet. Zoek je nieuwe uitdagingen, "moeten" zaken moeilijker... Ik merk dat ik blij wordt als er verre uitzeilers zijn, voor die duif die 15 meter verderop valt gaat het hart niet meer sneller kloppen....

Ervaring voorjaagster

Dat zijn apporten waar ik de moeite van het opstaan niet voor hoeft te nemen, dan kan ik gewoon tegen mijn boom-pje blijven zitten.

Maar die verre, niet gemarkeerde duiven, dat is een ander verhaal, daar mag ik dan ook even aan te pas komen. Hoe goed lopen ze nog een lijn als er zo veel vrij werk was in het uur daarvoor? Nou, niet zo goed als thuis, kan ik jullie melden..... het duurt maar een paar uur om ze laten denken dat ze alles wel zelfstandig kunnen oplossen....

De verloren zoeken in het smalle singeltje zijn ook zo'n ding. Daar komt de fenomenale kwaliteit van de Engelse Springer naar voren. Het singeltje is omgeven door aardappel- en tarwevelden. Velden waar zowel patrijzen als fazanten huizen. En dan moet ik die staande hond duidelijk maken dat hij in dat kleine, rotte, singeltje moet blijven..... terwijl de verleiding van dat grote veld zo dichtbij is..... moeilijk, moeilijk!! Maar dan de Springer, rats, rats, als een ware speedy gonzales racet ze kleine het singeltje af, mooi, mooi, mooi!!!

Beloning

Zit me ineens te bedenken dat ik op jacht nooit een beloning mee neem terwijl ik voor een training de deur niet uitga zonder de bal en wat brokjes. De hond moet tenslotte

“salaris” voor te verrichten arbeid... En nu werken ze zichzelf volledig uit de naad en het enige wat er staat is een grote bak met water.... Geen hond die mij overigens vragend aankijkt met een blik van: “krijg ik nog wat”. De grote beloning is het apport an sich. Snel terug naar dat mens want voordat je het weet mogen we weer. Tja, heel mooi!!

Tenslotte...

Jagen en hondenwerk is hedendaags een vrijetijdsbesteding. En die kostbare tijd wil je in goed gezelschap doorbrengen. Gedurende de jaren dat ik mijn honden voorjaag op verschillende jachten in binnen- en buitenland heb ik gemerkt dat gezelligheid voorop staat. Mijn honden kunnen nog zo goed presteren, ben ik een grote chagrijn, dan hoeft ik niet meer terug te komen.

Presteren mijn honden soms misschien wat minder of speelt onervarenheid een rol, maar durf ik me daarover kwetsbaar op te stellen en neem ik altijd mijn gezellige, vrolijke zelf mee dan ben ik er de volgende keer “gewoon” weer bij. Voor een ieder die ambities heeft in de richting van de praktijkjacht, neem deze gedachte mee.....

Tekst en foto's : Jantine Veldhuizen